

мати церковны привелегії, и епископії па Митрополії  
возпроизвести и друга пѣкоя повелявати (Балс: Ерл. 22.  
17 тѣ; А. Оіхор. Суу.). Сего ради въ лѣтѣ 1087, стана  
царско рѣшеніе при присѫствіе и разногласующаго со-  
бора, и дозволися царю да чести церкви съ предсподателствен-  
апрестолом, и епископії и архиепископії да възпроизвожда на  
Митрополії, и да учрежда за гласоподаніето имъ, и другой  
урядъ, какъ той благоволи (Валс. 22. 15 тѣ; А. Оіхор. Суу.)  
Сего ради, пай-послѣ, и самата велика Христова це-  
рква, за да бы оправдала извѣршенното царскимъ по-  
зволеніемъ уничтоженіе самостоятельныхъ Пекійскага и  
Охридскага церквей, записала дѣяніе въ своей кодикѣ,  
кое разказва какъ «закономъ царемъ принадлежитъ закону  
дателствувати, и владѣнти чрезъ нувеллы за церковнай», какъ и  
«нынѣшніи крѣпчайшіи . . . . царь Султанъ Мустафа  
(Код: патріар. стран: 74).

Тія съ достаточни за доказательство на правото, кое-  
то има Имп: Правителство да рѣши Българскій въпросъ  
като политіческий (Анастасії тѣ; 'Апантгесов; тѣ; Мезгѣлїсъ тоѣ  
«Христоу Енклергіах; еї; тѣ; παρх; тѣ; 'Уфѣлїсъ Пілїсъ апенюннѣтъ съзѣдих  
люсеов; тоѣ Вouлгарикоу Зетгѣмхто; се. 17—22.)

Но Его Всесвятѣйшество, Патріархъ и окружаю-  
щий его св: Сунодъ, совсѣмъ че, по видимому, не пріе-  
матъ, въ тыя попе обстоятельства, никакво правительствен-  
но вмѣшательство, дѣлжни бѣхъ поне да непротиворѣчатъ  
сами себѣ чито да мѣратъ истый щофъ съ двѣ разы мѣр-  
ки по внушеніе собственныя ползы. Защото тіи кои ся  
така лютятъ и така горчиво гнѣвятъ противу Правител-  
ството кое ся отнесе пай-послѣ по-праведно за насть по  
тоя предметъ, тіи съ сѫщи които только время призыва-  
ха постоянно политіческята власть да бы силомъ управля-  
вали душыты и вѣроисповѣднѧта совѣсть цѣлаго Българ-  
скаго народа. И това явственно доказвать не токмо мно-